

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy konstytutywną przesłanką zamówienia publicznego w rozumieniu art. 1 ust. 2 lit. b) dyrektywy 2004/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi (¹) jest, aby roboty budowlane zostały wykonane na rzecz instytucji zamawiającej w rozumieniu rzeczywistej i fizycznej realizacji obiektu oraz aby stanowiły jej bezpośrednie przysporzenie w sensie gospodarczym?
- 2) Jeżeli zgodnie z definicją zamówienia publicznego na roboty budowlane zawartą w art. 1 ust. 2 lit. b) dyrektywy 2004/18/WE nie można zrezygnować z elementu realizacji obiektu: Czy zgodnie z wariantem drugim powyższego przepisu należy przyjąć realizację obiektu, jeżeli roboty budowlane mają na celu realizację dla instytucji zamawiającej określonego celu publicznego (na przykład ma służyć rozwojowi urbanistycznemu rejonu gminy), a na mocy zamówienia instytucja zamawiająca uzyskuje kompetencję prawną do zapewnienia realizacji celu publicznego oraz do zapewnienia, aby obiekt ten został udostępniony w przyszłości właśnie w tym celu?
- 3) Czy pojęcie zamówienia publicznego na roboty budowlane zgodnie z wariantem pierwszym i drugim art. 1 ust. 2 lit. b) dyrektywy 2004/18/WE wymaga, aby przedsiębiorca budowlany zobowiązany był, bezpośrednio lub pośrednio, do wykonania robót budowlanych? Czy ewentualnie musi istnieć możliwość egzekwowania wykonania tego zobowiązania na drodze sądowej?
- 4) Czy pojęcie zamówienia publicznego na roboty budowlane zgodnie z wariantem trzecim art. 1 ust. 2 lit. b) dyrektywy 2004/18/WE wymaga, aby przedsiębiorca budowlany zobowiązany był do wykonania robót budowlanych lub aby takie roboty stanowiły przedmiot zamówienia?
- 5) Czy zamówienia, które za pośrednictwem wymogów określonych przez instytucję zamawiającą mają zagwarantować, że obiekt budowlany, który ma zostać wykonany, będzie udostępniony w określonym celu publicznym oraz które jednocześnie przyznają instytucji zamawiającej (na mocy uzgodnień umownych) kompetencję prawną do zapewnienia (w pośrednim interesie własnym) możliwości korzystania z obiektu budowlanego w celach publicznych, są objęte zakresem pojęcia zamówienia publicznego na roboty budowlane w rozumieniu wariantu trzeciego art. 1 ust. 2 lit. b) dyrektywy 2004/18/WE?
- 6) Czy przesłanki pojęcia „wymogi określone przez instytucję zamawiającą” występującego w art. 1 ust. 2 lit. b) dyrektywy 2004/18/WE są spełnione, jeżeli roboty budowlane mają zostać wykonane zgodnie z projektami zweryfikowanymi i zatwierdzonymi przez instytucję zamawiającą?
- 7) Czy zgodnie z art. 1 ust. 3 dyrektywy 2004/18/WE nie można uznać, że przyznano koncesję na roboty budowlane, jeżeli posiadacz koncesji jest lub stanie się właścicielem nieruchomości, na której ma powstać obiekt budowlany lub

jeżeli koncesja na roboty budowlane zostaje przyznana na czas nieokreślony?

- 8) Czy dyrektywa 2004/18/WE znajduje zastosowanie — ze skutkiem prawnym w postaci obowiązku instytucji zamawiającej do przeprowadzenia procedury przetargowej — także wówczas, gdy sprzedaż nieruchomości przez osobę trzecią oraz udzielenie zamówienia publicznego na roboty budowlane nastąpią w pewnym odstępie czasowym i przy zawarciu umowy kupna nieruchomości zamówienie publiczne na roboty budowlane nie zostało jeszcze udzielone, jednakże w momencie zawarcia tej umowy instytucja zamawiająca miała zamiar udzielenia takiego zamówienia?
- 9) Czy różniące się od siebie, lecz mające ze sobą związek czynności dotyczące zbycia nieruchomości oraz udzielenia zamówienia publicznego na roboty budowlane należy traktować jako całość w rozumieniu prawa zamówień publicznych, jeżeli zamiar udzielenia zamówienia publicznego na roboty budowlane istniał w momencie zawarcia umowy kupna nieruchomości i strony świadomie stworzyły między tymi umowami ścisły merytoryczny — i ewentualnie także czasowy — związek (w nawiązaniu do wyroku Trybunału z dnia 10 listopada 2005 r. w sprawie C-29/04 [Komisja przeciwko Austrii])?

(¹) Dz.U. L 134, s. 114.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Superior de Justicia de Comunidad Autónoma del País Vasco (Hiszpania) w dniu 16 października 2008 r. — Emilia Flores Fanega przeciwko Instituto Nacional de la Seguridad Social (INSS), Tesorería General de la Seguridad Social (TGSS) i Bolumburu S.A.

(Sprawa C-452/08)

(2009/C 6/21)

Język postępowania: hiszpański

Sąd krajowy

Tribunal Superior de Justicia de la Comunidad Autónoma del País Vasco

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Emilia Flores Fanega

Strona pozwana: Instituto Nacional de la Seguridad Social (INSS), Tesorería General de la Seguridad Social (TGSS) i Bolumburu S.A

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy klauzulę 2 ust. 6 dyrektywy Rady 96/34/WE ⁽¹⁾ z dnia 3 czerwca 1996 roku należy interpretować w ten sposób, iż poszanowanie praw nabywanych obejmuje dożywotnią rentę z tytułu całkowitej i trwałej niezdolności do wykonywania dotychczasowego zawodu, powstałej w okresie korzystania z rocznego urlopu rodzicielskiego, w formie zmniejszenia wymiaru czasu pracy i wynagrodzenia, a spowodowanej chorobą zawodową wywołaną świadczeniem pracy na rzecz przedsiębiorstwa, które wyraziło zgodę na zmniejszenie czasu pracy, a choroba ta ujawniła się w okresie korzystania z tego urlopu, biorąc pod uwagę fakt, iż wypłata takiego świadczenia przez instytucję zabezpieczenia społecznego opiera się na wstąpieniu w miejsce przedsiębiorstwa, na mocy stosunku ubezpieczenia obowiązkowego z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych?
- 2) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pierwsze pytanie, czy należy interpretować cytowany powyżej ustęp w ten sposób, iż gwarancja, którą ustanawia ulega ograniczeniu przez przepis prawa krajowego, który dla celów ustalania wysokości renty z tytułu trwałej niezdolności do pracy z powodu choroby zawodowej uwzględnia wynagrodzenie otrzymywane przez dotkniętego tą chorobą pracownika oraz składki rzeczywiście opłacone z tego tytułu w okresie dwunastu miesięcy poprzedzających zdarzenie wywołujące prawo do świadczenia, w którym to okresie pracownik w większości korzystał ze wskazanego powyżej urlopu i pracował w zmniejszonym wymiarze czasu pracy z jednoczesnym obniżeniem wynagrodzenia i odpowiadającym mu obniżeniem składek na ubezpieczenie społeczne, bez możliwości zastosowania jakiegokolwiek czynnika korygującego, który umożliwiłby osiągnięcie celów przyświecających przepisowi prawa wspólnotowego?
- 3) W każdym wypadku i niezależnie od tego, jaka będzie treść odpowiedzi na poprzedzające pytania, czy klauzulę 2 ust. 8 oraz klauzulę 4 ust. 2 dyrektywy należy interpretować w ten sposób, iż zobowiązania i zasady przez nie ustanowione są niezgodne ze sposobem obliczenia, który został wskazany powyżej?
- 4) Niezależnie od odpowiedzi udzielonej na pytania poprzedzające, czy art. 4 ust. 1 dyrektywy Rady 79/7/EWG ⁽²⁾ z dnia 19 grudnia 1978 r. w sprawie stopniowego wprowadzania w życie zasady równego traktowania kobiet i mężczyzn w dziedzinie zabezpieczenia społecznego należy interpretować łącznie z art. 5, w tym znaczeniu, iż zasada równego traktowania w obliczaniu wysokości świadczeń sprzeciwia się wskazanemu powyżej sposobowi obliczania wysokości świadczeń, biorąc pod uwagę fakt, iż zgodnie z danymi statystycznymi, to kobiety będące pracownikami w przytłaczającej większości korzystają z takiej formy urlopu rodzicielskiego jak powyżej opisany?

⁽¹⁾ W sprawie porozumienia ramowego dotyczącego urlopu rodzicielskiego zawartego przez UNICE, CEEP oraz ETUC (Dz.U. L 145, s. 4, wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 5, t.2, s. 285).

⁽²⁾ Dz.U. L 6 s. 24, wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 5, t.1, s. 215.

Skarga wniesiona w dniu 30 października 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Francuskiej**(Sprawa C-468/08)**

(2009/C 6/22)

*Język postępowania: francuski***Strony**

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: H. Støvlbæk i V. Peere, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Francuska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że nie ustanawiając przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych w celu zastosowania się do dyrektywy 2005/36/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 września 2005 r. w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych ⁽¹⁾, a w każdym razie nie powiadamiając Komisji o ich ustanowieniu, Republika Francuska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy tej dyrektywy;
- obciążenie Republiki Francuskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin transpozycji dyrektywy 2005/36/WE upłynął w dniu 20 października 2007 r. Tymczasem na dzień wniesienia niniejszej skargi strona pozwana nie przyjęła jeszcze wszystkich środków niezbędnych do dokonania transpozycji dyrektywy, a w każdym razie nie powiadomiła Komisji o ich przyjęciu.

⁽¹⁾ Dz.U. L 255, s. 22.

Skarga wniesiona w dniu 30 października 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Belgii**(Sprawa C-469/08)**

(2009/C 6/23)

*Język postępowania: francuski***Strony**

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: H. Støvlbæk i V. Peere, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Belgii